

Egyszer egy lyukas kanna, tele vízzel, átment a szalonon, s összecsépegette a kifényesített parkettát. Ezt a haszontalan kannát alighanem elfenekelték.

ANATOLE FRANCE:
RIQUET GONDOLATAI

SZALON

Várt egy keveset, aztán kinyitotta a szalon ajtaját. „Ezt az ajtót sohase szokták bezárni” – villant át agyán a gondolat; de a terem is üres és csaknem teljesen sötét volt.

DOSZTOJEVSZKIJ:
A FÉLKEGYELMŰ

2007. szeptember 8., szombat

1. évfolyam 34. szám

Esténként a tükörbe néz, és eszébe jut néhány mozdulat, melyek bent maradtak. Nem jöttek ki, hogy aztán egy finom női vállra simuljon a tenyér...

A költő

SZÁVAI ATTILA

Van a városhoz közeli faluban egy költő, aki két metaforára gyűjt évek óta. Spórol a ki nem mondott gondolatokból, attól fél, ha megnevezi a lényegét, elviszi a szél, vagy télen, ha páráként szítál ki fogai közül, ráfagy a fák ágaira, és akkor cseszheti. A költő gyakran bejár a városba. Ilyenkor vásárlással, nézelődéssel üti el az időt, néha sört is iszik. Az éjszakai rovarok, mikor meghallják a belvárosi járdán közeledő lépteit, kicsit felnéznek, aztán továbbmennek dolgukra, hogy a hegyek mögül reggelre felhúzzák a napot. A költő, aki két metaforára gyűjt évek óta, nemrég egy kecskét ka-

pott ajándékba egy másik költőtől; asszony állt a házhoz, mondták, röhögtek, aztán elhallgattak, és eszükbe jutott, hogy végre egy igazán jó verset kellene már írni, mondjuk a kora őszi városi esték szagáról, mikor a gazégetések fűszeres füstjébe merevedik a nyirkos templomtorony. Arról, ahogy idős asszonyok imádkoznak, és a ministránsfiú arra gondol, hogy végre magára kéne most már hagynia kicsit a világot és a tévésztárokat: össze kellene spórolni valamit, amiből aztán lehetne két jópofa metafora egy erős őszi vershez.

A költő esténként gyakran fuvolázik a kecskének, hogy jobb legyen a tejhozam, szerinte az állat

működésére rendkívül kedvező hatással van néhány rövidebb komolyzenei darab, sőt mikor felszendül néhány jól összerakott dallam, a kecske vigyorog. Mert a költő fuvolázik. Esténként a tükörbe néz, és eszébe jut néhány mozdulat, melyek bent maradtak. Mármost őbenne. Nem jöttek ki, hogy aztán egy finom női vállra simuljon a tenyér, vagy az ölelés előtti széles köszöntőmozdulat, az sem. Bent maradtak a sejtekben. Ezeket a meg nem valósult mozdulatokat gyakran a fuvolájában találja, esténként kifújja őket belőle; dallammá lesznek a beszorult mozdulatok (rá a kecskére, hogy teljesebb legyen a tej), majd miután elfogytak, pár nap

múlva újakat keres helyettük az ezüstösen csillogó hangszerben, újakat, valahol mélyen a billentyűk alatt. Bezzeg ha megtalálja, és újra megszólal a fuvola puha, bársonyos hangja, nagy ünnep kezdődik a világban. Es szépen kerekedik a kecskecsec, buzog a friss habos tej, a rovarok énekelnek, a költő házának udvarán akkora a vidámság, hogy a kerítések alig bírják tartani; az udvar közepén fújja a hangszert szertelenül, forog vele az udvar, örvénylik a kecsketej a műanyag vödörben, a kutyák hangosan ugatnak, a kecske lánc spirálmintákat rajzol a lelegelt földön, a fuvolaszó feltöri az eget, ahol reptőlógépek cikáznak és úrhajók zizegnek, valahol

a világűrben felzúg az Ige, és az angyalok a bolygópályák padkáin ülve hallgatják a fuvolaszót, mely azt énekl: jól van. Közben a langyos őszi este a hegyekből befolyik a költő házának fészerébe, rá a megsárgult régi naptárban pózoló nő ágyékszagára, bele a sarokba dobott üres zsák magányába. És mindenki azt gondolja: jól van. A rovarok nem érnek rá sokat gondolkodni ezen, menniük kell, hogy reggelre felhúzzák a napot az égre.

A költő reggelente kimegy az udvarra, nézik egymást a kecskével, az ő kezében vödör, a kecske szájában fű, a gyümölcsfákon megannyi színes gömb, mintha a világban tényleg ünnep volna.

Mintha tényleg ünnep. Aztán a költő olyanokat szokott mondani a kecskének, hogy: Na... te kecskeállat, tudod-e, hogy mire is valók a betűk? A kecske néz, szemében közöny, értelem, álmodás és némi elfojtott mosoly. Hát – folytatja a költő –, arra jók a betűk, illetve azért lehet nagyon jó a betűknek, merthogy ha szerencsésük van, összeállhatnak olyan szavakká, mint például tejbegríz. Érted, kecskeállat? Tej-be-gríz. Ezt aztán többször jó hangosan elismételi a kecskének. Az éppen reggeliző szomszédok szájában megáll a munka, összenéznek, majd a családapa lehajtott fővel, halkán, de jól érthetően mondja ki: te állat.

„...nézik egymást a kecskével...”

(Pavol Funtál felvétele)